1. दिन *s.* 3. दा.

2. दिन *n.* Tag.

दिनकर *u.* दिनकर्तर् *m.* Sonne (*eig.* Tagmacher).

दिनकर्तव्य *u.* दिनकार्य *n.* die im Laufe des Tages zu verrichtenden Ceremonien (*r.*).

दिनक्षय *m.* Abend (*eig.* Tagesschwund).

दिननक्तम् *Adv.* Tag und Nacht.

दिननाथ *m.* Sonne (*eig.* Tagesherr).

दिननिश् *Du.* Tag und Nacht.

दिनपति *u.* दिनभर्तर् *m.* = दिननाथ.

दिनमणि *m.* Sonne (*eig.* Tagesjuwel).

दिनमुख *n.* Tagesanbruch.

दिनाधिनाथ *u.* दिनाधीश *m.* = दिननाथ.

दिनान्त *m.* Abend (*eig.* Tagesende).

दिनार्ध *m.* Mittag (Tageshälfte).

दिनावसान *n.* = दिनान्त.

दिनेश *u.* दिनेश्वर *m.* = दिननाथ.

दिनोदय *m.* Tagesanbruch, Morgen.

दिप्स् *s.* दभ्.

दिप्सु schädigen wollend.

दिलीप *m. N. eines alten Königs.*

दिलीपसूनु *m.* der Sohn des Dilîpa (*Raghu*).

1. दिव्, दीव्यति, °ते strahlen; spielen (*die Würfel im Instr. o. *Acc.*) mit (*Instr.*) — um (*Instr., Dat. o. *Gen.*); scherzen, auselgassen sein, jemd. (*Acc.*) zum Besten haben; *p.p.* द्यूत *s. bes. Caus.* देवयति jemd. spielen *o.* scherzen lassen. प्रति gegen jemd. (*Acc.*) würfeln, *etwas (*Gen. o. Acc.*) dagegensetzen.

2. दिव्, देवति, °ते, *p.p.* द्यून geplagt, gequält. परि *p.p.* परिद्यून *dass.; Caus. p.p.* परिदेवित kläglich, traurig.

3. दिव् (*Nom. Sgl.* द्यौस्) *m. f.* Himmel. *m.* (*n.*) Tag. अनु द्यून् *u* द्यवि द्यवि täglich; द्यूभिस् bei Tage, im Hellen, beim Feuerschein. *Du.* द्यावा Himmel und Erde *o.* Tag und Nacht.

दिव *n.* Himmel; Tag *in* दिवे दिवे = द्यवि द्यवि *(s. vor.).*

दिवंगम himmelansteigend.

दिवस *m.* Himmel, Tag.

दिवसकर *u.* दिवसकृत् *m.* Sonne (*vgl.* दिनकर).

दिवसक्षय *m.* = दिनक्षय.

दिवसचर bei Tage wandelnd, Tages- (*Tier*).

दिवसनाथ *m.* = दिननाथ.

दिवसमुख *n.* = दिनमुख.

दिवसेश्वर *m.* = दिनेश्वर.

दिवस्पति *m. Bein. Indra's u. Vishṇu's.*

दिवस्पृथिवी (*nur* °व्यौस्) *Du.* Himmel und Erde.

दिवा (*Instr. adv.*) am Tage.

दिवाकर *m.* Sonne (*vgl.* दिनकर).

दिवाकीर्त्य bei Tage herzusagen; *n.* best. Recitationen (*r.*).

दिवाचर *u.* °चारिन् bei Tage wandelnd.

दिवातन, *f.* ई, *u.* दिवातर diurnus.

दिवानक्तम् *u.* दिवानिशम् *Adv.* Tag und Nacht.

दिवान्ध tagesblind; *m.* Eule.

दिवाराचम् *Adv.* Tag und Nacht.

दिवासंकेत *m.* Stelldichein am Tage.*

दिविक्षय *u.* दिविक्षित् in *o.* am Himmel wohnend.

दिविचर *u.* दिविचारिन् am Himmel wandelnd.

दिविज *u.* दिविजा am Himmel geboren.

दिवित् zum Himmel gehend.

दिवित्मन्त् *dass.*, himmlisch.

दिविषद् im Himmel sitzend; *m.* ein Gott.

दिविष्टि *f.* Andacht, Gebet.

दिविष्ठ im Himmel weilend; *m.* ein Gott.

दिविस्पृश् *u.* °स्पृशन्त् den Himmel berührend, zum Himmel dringend.

दिवौजा himmelentsprossen.

दिवोदास *m. Mannsname.*

दिवौकस् *m.* Himmelsbewohner, ein Gott.

दिव्य himmlisch, göttlich, wunderbar, herrlich, prächtig; *n.* das Himmlische (*Pl.* der Himmel); Schwur, Gottesurteil.

दिव्यचक्षुस् *n.* ein göttliches (*allsehendes*) Auge; *Adj.* ein g. A. besitzend.

दिव्यज्ञान göttliche Kenntnis besitzend.

दिव्यता *f.*, °त्व *n.* Göttlichkeit.

दिव्यदर्शिन् *u.* दिव्यदृश् = दिव्यचक्षुस *Adj.*

दिव्यनारी *f.* Götterweib, Apsaras.

दिव्यरूप von himmlischer Gestalt.